

BIBLIA

A decemberi elmélkedéseket Gyűrű Ferenc (Egyed), a januáriakat a soproni közösség tagjai készítették, sorrendben: Szabó András, Valkó János, Csizovszki Zsóka, Némethné Szigethi Kata és Schaul Árpád.

December 2. — Advent 1. vasárnapja — Lk 21,25–28.34–36 —

„Virrasszatok és imádkozatok!”

„A világ fiai a maguk módján okosabbak a világosság fiainál” (Lk 16,8). Jézus mondását méltán vonatkoztathatjuk a karácsonyi készüllet idején a céltudatos és előrelátó kereskedelemre. Az egyik nagy áruházlánc reklámújságja már októberben hívta az embereket karácsonyi vásárlásra. Ünnepi programajánlatában hívott adventet ünnepelni, jóval az adventi időszak megkezdése előtt. A világ fiai okosak: megtoldották az adventi időszakot. A világ fiai okosak, mert van célkitűzésük, és a cél mellé megfelelő eszközöket, reklámot, programokat, rendelnek.

Mit csinálunk mi, a világosság fiai? Hagyjuk magunkat a reklám mézesmazdaga által önállótlan bábfiguraként mozogni? Vagy az adventi idő valódi tartalmának megfelelő lelki célt és lelki programot tűzünk ki magunknak? Mit tartunk fontosabbnak a karácsonyi készülletben: az ajándékbeszerzését, vagy a lelki ajándékok elnyerését? Kire hallgatunk: a reklámokra, vagy Jézusra?

Jézus, a következőkre figyelmeztet bennünket az adventi időszak kezdetén:

„El ne nehezedjék szívetek tobzódásban, részegeskedésben és az evilági gondokban!” Mindenki tudja, hogy az alkohol hatására mennyire el tud nehezedni a fej, átvitt értelemben a szív is. A szenvedély teljesen meg tudja változtatni a szív érzéseit, ki tudja vetkőztetni az embert emberi méltóságából. De Jézus kijelentése szerint az e világi gondok is okozhatják a szív elnehezedését. A megélhetési nehézségek, a munkahely elvesztésének fenyegetése, a gyermeknevelésben előforduló kudarcok és tehetlenségek, a munkahelyi környezetben előforduló rosszindulatú fecsegés és gáncsoskodás – ez mind okozhatja a szív elnehezedését. Az elnehezedett szívű ember lelkileg könnyen elcsügged, elfásul, Istennel való kapcsolata is lazul. Elmarad a szellemi fejlődés, elmarad a karitatív tevékenység, nem készül a közösségi találkozókra. Az elnehezedett szívű ember hasonlít ahhoz a madárhoz,

amelynek szárnya csupa sár: nem tud repülni. Égi napsugárra van szükség ahhoz, hogy lerázhassa a szárnyaira tapadt sarat.

„Virrasszatok és imádkozatok szüntelenül” – ajánlja Jézus. Az imádság az égi napsugár, amely leszárítja a madár szárnyáról a sarat. Az Istennel való párbeszéd meg tudja szabadítani az elnehezedett szívű embert a lélek ólomterheitől. Az imádság fel tudja szítani az Istenbe vetett bizalmat és az iránta való szeretetet. Virrasztani és imádkozni! Ez a mi adventi lelki programunk. Amikor a szülők virrasztanak beteg gyermekük fölött, amikor virrasztva dolgoznak a családért, szeretetből teszik. De amikor imádkozom, azt is hasonló virrasztó szeretettel tegyem, s akkor majd újra szárnyalni tud a lélek.

Jézus tehát maga adja meg adventi programunkat és célkitűzésünket: Szívetek el ne nehezedjen, virrasszatok és imádkozatok!

December 9. — Advent 2. vasárnapja — Lk 3,1–6 — „Készítsétek az Úr útját!”

Izaiás prófétától eredő felszólítást hallunk ma arra nézve, hogyan készítsünk utat. A völgyeket töltsétek fel, a halmokat hordjátok el, a görbét egyenesítsétek ki, a göröngyöset simítsátok el! A több ezer éves szöveg nem egy akkori, útépítést ígérő kampányfogatás része, hanem egy jóvendölésé. Deutero-Izaiás könyve megjövendöli a zsidó nép szabadulását babiloni fogságból (vö. Iz 40,3). A fogságból való visszatérést úgy képzelte, hogy maga Isten fogja népét vezetni, mint ahogy az egyiptomi rabságból is hazavezette. Manapság is szokás, hogy ha kiemelten fontos állami vendég érkezik az országba, akkor legalább azt az útszakaszt rendbe rakják, amerre a vendég közlekedni fog. A kátyúk eltüntetésére a megbecsülés, sőt a szeretet jele is lehet. Amikor Keresztelő Szent János felszólít, hogy „készítsétek az Úr útját”,

akkor lelki útkészítést ért rajta, amellyel előkészülünk Jézussal való találkozásra.

Miért van szükség lelki útkészítésre? Azért, mert ennek a világnak a javai olyan halmokat és hegyeket képesek összehordani, amelyek eltakarják az ember elől Istent. Ezeket a halmokat el kell hordani. Azért szükséges a lelki útkészítés, mert a szellemi tudás hiánya, az előítéletek valóságos lelki űrt, mély völgyeket, szakadékokat vágtak az emberekben. Ezeket a völgyeket, hiányokat fel kell tölteni. Azért szükséges a lelki útkészítés, mert az emberi önzés olyan kanyargós utakat alakított ki, amelyek megkerülik a szeretet útját. Ezeket a görbe utakat ki kell egyenesíteni. Azért szükséges a lelki útkészítés, mert az Istennek nem tetsző életmód olyan göröngyös utat alakított ki, amelyen az Istennek tetszeni akarás csak

botorkálva haladhat előre. Ezeket a göröngyöket simává kell tenni.

De hogyan lehet az anyagi javak hegyeit elhordani, a szellemi tudáshiány völgyeit feltölteni, az önzés útjait a szeretet útjára terelni, az Istennek nem tetsző élet göröngyeit elsimítani?

Istenkapcsolattal. Rendszeres, napenkénti társalgás, beszélgetés Istennel, akinek egyedül akarunk ebben az életben tetszeni. Önmagunk felülvizsgálatával. Rendszeresen hozzámérni magunkat ahhoz a tanításhoz, élet példához, amelyet megismertünk Jézustól. Lelki beszélgetés olyan testvérekkel, akiktől tudunk tanulni, akik tudnak nekünk olyan dolgokat mondani, amelyek segítenek bennünket Isten Országá felé. A közösség kontrolljával. Ráhallgatni, ráfigyelni azokra a testvérekre, akikkel együtt keressük az Istennek tetsző élet titkát.

December 16. — Advent 3. vasárnapja — Lk 3,10–18 — Foglalkozási ártalmak egykor és ma

Sokat beszélünk a különböző foglalkozási ártalmakról. Ezek rendszerint fizikai ártalmakat jelentenek: zaj- és porártalom, sugár- és fényártalom stb. Kevesebbet beszélünk a foglalkozások erkölcsi ártalmáról. Pedig ilyen is van,

amint a mai evangéliumi történetben is látjuk. Ezekről Keresztelő Jánostól hallottunk, akinek prédikációit a legszélesebb néprétegek is szívesen hallgatták. Lukács evangélista csak három réteget említ: a jómódúakat, a vámosokat és a

katonákat. A Keresztelővel folytatott párbeszédükből kiderül, hogy milyen erkölcsi ártalom érte őket foglalkozásuk során.

Először a jómódúak adják jelét bűnbánatuknak, és megkérdezik, mit te-

gyenek. Nem derül ki, hogy milyen foglalkozást folytatva jutottak jómódra, csupán azt tudjuk meg, hogy két ruhájuk volt. A jómód erkölcsi ártalma azonban már ott is jelentkezett, ez pedig a felebarát iránti szociális érzéketlenség volt. Ezért ajánlja nekik a Keresztelő, hogy osszák meg feleslegüket azzal, aki hiányt szenved ruhában vagy élelemben. Manapság a jómód fele nyilván nem egy váltás ruha, hanem jóval nagyobb érték, de a jómódú ember szociális érzéketlensége – mint erkölcsi ártalom – éppúgy jelen van, mint Keresztelő János korában.

Második csoportként a vámosokat említi Lukács evangélista, akik szeretnék felvenni a bűnbánat keresztségét Keresztelő Jánostól. A vámosokat kap-

zsiságuk még arra is rávitte, hogy népük idegen elnyomóinak szolgálatába álljanak, és saját honfitársaikat is megrovidítsék, több adót szedve tőlük a törvényben előírtnál. Foglalkozásuk erkölcsi ártalma a hazaárulás bizonyos formája és a korrupció volt. Ilyen erkölcsi ártalmakról manapság is szoktunk némi foglalkozással kapcsolatban.

Harmadik csoportként katonákat említi az evangélista, akik valószínűleg Heródes Antipász seregéből való zsoldosok voltak, hiszen zsidóknak tilos volt a katonai szolgálat. A zsoldosok erkölcsi ártalmaként a zsarnokoskodást és az ártatlanok bántalmazását említi Keresztelő János. Manapság az erőszak és a zsarnokság nemcsak zsoldosok körében for-

dul elő, de sokkal elterjedtebb a családon belüli erőszak, vagy a munkahelyen előforduló zsarnokoskodás, vagyis a hatalommal való visszaélés.

Amint látjuk, a különböző foglalkozásoknak évezredek óta megvannak az erkölcsi ártalmai. Ha valakit foglalkozása miatt fizikai ártalom ér, gyógykezelteti magát. De mi történik, ha az előbbieken felsorolt erkölcsi ártalom éri? Lelki javára válik a jómódúnak a tisztességtelenül felhalmozott vagyon? Lelki javára válik a hatalommal rendelkezőnek a hatalommal való visszaélés? Aligha! Arról nem is szólva, mennyi szenvedést okoznak erkölcsi érzéketlenségünkkel a környezetünknek.

Mit teszünk a foglalkozásból eredő erkölcsi ártalmak leküzdéséért?

December 23. — Advent 4. vasárnapja — Lk 1,39–45 —

Mária vándorútja és a mi vándorutunk

Az emberiség századok óta tudja, hogy a zene, a dal oldani tudja az egyhangú tevékenység unalmát. Azért alkalmazták a munkadalt, az indulót. Nem tudjuk, hogy Mária, amikor az angyali üdvözlés után vándorbotot fogott, és elindult meglátogatni rokonát, Erzsébetet, vajon énekelt-e. A vándorút nem volt veszélytelen, mert a zsidókkal rossz viszonyban lévő szamaritánusok földjén kellett áthaladnia. Názáretből a délebbre fekvő Ain Karimba – Erzsébet lakóhelyéig – 3–4 napos gyaloglással lehetett elérni. Mária azonban nem törődött a nehézségekkel, hanem Lukács leírása szerint „sietve” ment a hegyekbe. Megkezdődik a vándorlás, amely Lukács műveit, az evangéliumot és az Apostolok cselekedeteit betölti. Isten Igéje előbb az égből a földre vándorol, majd Názáretből Jeruzsálembe, innen pedig

Júdeába és a föld határáig, tekintet nélkül a nehézségekre, mindig sietve. Lukács evangéliumában Mária az igehirdetés ösképe. A mi feladunk is ez: sietve, örömmel vinni mindenhová Jézus jó hírét, a nehézségeket nem számolva.

Sok-sok embertársunk szívesen és önzetlenül teljesítette már ezt a feladatot. Sietve vitték az örömhírt, nehézségeken keresztül. Jézus evangéliumának hirdetői az igehirdetést nem szép fizetésekért tették, de sokszor nélkülözések közepette. Munkájukért nem kaptak veszélyességi pótlékot, de sokszor vérdíjat tűztek ki a fejükre. A nyugodt igehirdetés elősegítése érdekében nem kaptak védőörzet, de sokszor kaptak bilincset. Az összes veszély sem akadályozta őket abban, hogy Máriaéhoz hasonló sietséggel és örömmel menjenek mindenkihez az örömhírral.

Aki ma akarja Jézus jó hírét sietve vinni, annak szembe kell néznie a szellemi igénytelenséggel, a médiaguruk által lebutított agyakkal, a szórakozásra és bulizásra hangolt fejekkel. Szembe kell néznie a járványszerűen terjedő közönyvel, a természetes erkölcsi alapok romlásával. Szembe kell néznie az önző érdekküfarok, az önmagukon kívüli életcél sohasem ismertek sokaságával.

Advent negyedik vasárnapján Máriára tekintünk, aki sietve és örömmel ment a jó hírrel Erzsébethez. Amint Mária megérkezett, Erzsébet méhében megmozdult a magzat. Vajon ezt a képet nem vigasztalásunkra írta-e meg az evangélista? Nem azt jelenti-e ez, hogy a jó hír személytől személyig érő átadásának hatására mégiscsak megmozdul az valami emberben? Vándorutunkat nehézségekkel járjuk, de mégis az örömteli célba érés reményével.

December 30. — Szent Család vasárnapja — Lk 2,41–52 — A család hivatása

A Budai Irgalmasrendi Kórház szülész orvosa mondta, hogy már több ezer kisgyermeket segített a világra, de számára még ennyi szülés levezetése után is valóságos csoda minden kisgyermek megszületése. Mintha a világ teremtésének a pillanata ismétlődne meg. Ilyenkor valójában a világmindenség születik újjá. Minden születéskor Isten jelenlétét érezhetjük meg a lelkünkben. Minden gyermek születése igazi karácsony, mondta lelkesen az orvos.

A család akkor születik, amikor megszületik a gyermek. A család hivatása a gyermek nevelése. A gyermeknek megadni azt a lehetőséget, hogy emberre válhasson. Rendes körülmények között a családból indul el minden ember élete. Ezért egy közösségnek, egy nemzetnek, de az egész emberiségnek is a jövője függ a neveléstől.

Úgy látszik, hogy mostani civilizációnk nem tartja fontosnak a nevelést. Ez a kor elfelejtette, hogy a közösség ereje, egy falunak, egy városnak, egy ország-

nak a minősége az egyének erkölcsi neveltségétől függ. Erkölcsileg érett személyiségek tudnak jó közösséget alkotni. A lelki erő, a tetterő, az akaratő, az erények – mind-mind neveléssel bontakoznak ki az emberben.

A nevelés eredményessége érdekében fontos, hogy a nevelők, a szülők mutassanak túl önmagukon. Életvezetésük, magatartásuk sugározza: Együtt, ránk bízott gyermekünkkel megyünk Jézus felé. Együtt szeretnénk hozzá hasonlóvá válni. Szülők és a rájuk bízott gyermekek – együtt Jézus felé.

Fontos a nevelők, a szülők hiteles élete. Ha a gyökér szent, az ágak is azok, írja Szent Pál apostol. A jó fa jó gyümölcsöt terem. A következetes, hiteles életen alapuló nevelésnek meglesz az eredménye. A hiteles életben nincs szünet, nincs nagy vakáció. A hiteles élet, a hiteles viselkedés fontos a jézusi hitre, a jóra, az erényekre nevelésben.

Minden gyermek születése igazi karácsony, mondta lelkesen a szülész orvos. Szent Család vasárnapján kibővíthetjük ezt olyan módon, hogy „az istenhitnek, a jónak, az erénynek a megszü-

letése minden gyermekben, a jövő generációiban – igazi karácsony”. Ne feledjük: egy közösség ereje, egy falunak, egy városnak, egy országnak, egy nemzetnek a minősége az egyének er-

kölcsi neveltségétől függ. Ez legyen a szemünk előtt a mindennapokban, amikor az ünnep elmúlik ugyan, de minden jó megszületése az emberek lelkében felér egy igazi karácsonnyal.

Január 1. — Újév — Lk 2,16–21 — Így jött, így akart jönni!

Pásztorok. Még nem lelki-, csak olyan egyszerűek: birkapásztorok. Meg istálló, jászol és a galileai „télbe” meleget sóhajto állatok (gyerekkorom kedvenc figurái a gipszbetlehemekből). És nem hercegek, királyok, mindenféle titkos felavatott-beavatott akárkicsodák. Na jó, a napkeleti bölcsek, ők határeset, de ebben a pillanatban ők még nem érkeztek meg, most éppen rossz helyen járnak, Heródes palotáját keresik. Úgy tűnik, most sem a bölcsek az elsőség... Még egészen az elején vagyunk, a csendes, csinnadrattamentes pillanatot szemléljük lélegzetvisszafojtva, szégyenlősen-szentimentálisan. Normális esetben így érzünk, amikor egy gyermek a világra jön. Vagy legalábbis így

érezett egykor az ember, a videokamerák, mobiltelefonok és a szülőszoba egyéb rémségeinek feltalálása előtt.

Csak ennyi? Sokunknak kevés ez, anygalt is álmodunk mellé, fényeket, és persze palotát, kincseket, mert pogány lelkünknek ez így túl hétköznapi, nem elég ünnepélyes. Az írás meghamisítására hivatkozunk (sok esetben nyilvánvalóan joggal). Végül is mégiscsak hatalmas világformáló események történnek itt! Az nem lehet, hogy pont úgy, olyan körülmények közé szülessen meg ez a gyermek, mint az összes többi, vagy még úgy sem.

Pedig alighanem a Szentírás egyik legfontosabb tanításáról van itt szó, függetlenül attól, hogy a szöveg meny-

nyi valóságos, és mennyi meseszerű elemet tartalmaz. És hogy mennyire fontos ez az üzenet, mi sem bizonyítja jobban, mint hogy a mai napig tartja magát, nem kopott ki még a konstantini „dicsőséges” alkut követően sem, a középkor ócska apostoli királyai és romlott főpapjai példájának nyomán sem – és a napjainkban, a polgári demokrácia útvesztőiben botladozó, a piacgazdaság oltárán rendszeresen áldozó, a fenntartható fejlődés illúzióját kergető hitefgyott keresztényből, belőlem sem. És ez a valódi csoda számomra.

Kétezer éve szembesít minket: Igen, így jött, utolsóként, önként vállalt nyomorúságban. Jöhetett volna másként is. De így jött, így akart jönni.

Január 6. — Vízkereszt — Máté 2,1–12 —

A távoliak közelednek, a közeliak távolodnak

„Hol van a zsidók újszülött királya?” – kérdezik a napkeleti bölcsek, és ezzel a rövid mondattal megrémisítik Heródest és környezetét. A dolog rendkívüliége abban áll, hogy e kérdést idegen, az üdvösségtől távol álló személyek teszik fel, akik azonban hamarosan a választott nép helyébe lépnek.

A bölcsek vallomása – „eljöttünk, hogy hódoljunk neki” – pasztorális jelentőségű. Lám, a zsidók által mindenkor elutasított és megvetett pogány „bölcesség” is képes arra, hogy az embereket elvezesse Krisztushoz.

A keleti bölcsséget a zsidó „prófécia” segíti a Jézus bölcsőjéhez való eljutásban. A zsidóság hivatalos vezetői által végrehajtott biblikus nyomozás kideríti, hogy a messiás Betlehemből származik (ezért az evangélista szerint nincs mentség elutasító magatartásukra).

Az Írás nem hirdette meg, hogy a messiásnak Betlehemből kell származnia. Ám ha a messiás „Dávid fia”, ebből arra is lehetett következtetni, hogy a régi királyhoz hasonlóan neki is betleheminek kell lennie. A júdeai faluban való születés, amely önmagában véve mellékes körülmény, inkább teológiai, mintsem történeti adat: Jézus dávidi leszármazásának vagy messiási mivoltának hirdetésére, és még inkább igazolására szolgál. Az elbeszélés rendkívüli egybeesései a mátéi közösség apologetikus törekvéseiről árulkodnak: pogány emberek Krisztus keresésére tudnak indulni, s egy gonosz és idegen (idumeai) király képes az örömhír közvetítőjévé válni, a jeruzsálemiek azonban egyetlen lépést sem tesznek feléje, sőt ellene fordulnak. A távollevők közelébe jön-

nek, a közeliak, vagyis honfitársai, távolodóban vannak tőle.

Heródes azonban ennek ellenére sem szövetségese a messiásnak, hanem ellenlábas. Egyeduralmi célkitűzései elentétben állnak Isten tervével. Ő földi király, aki fél a vetélytársak fellépésétől. A bölcsek iránt tanúsított figyelme csupán mesterkedés.

A bölcseknek kötelességszerűen meg kell állniuk, de aztán rögtön folytatják útjukat. Ők nem turisták, hanem zarándokok, akiket Isten szava és fénye vezérel. Az evangélista nem mutatta be korábbi lelkiállapotukat. Most azonban, a cél közelében, megemlíti, hogy nagy örömet éreznek. Közvetve ezzel adja értésünkre, hogy korábban félelmek és aggodalmak közepette haladtak előre. A hit útja sosem kényelmes út.

A nemzetek zarándoklása a messiás bölcsője felé végül célhoz ér. A bölcsek belépnek egy házba, és nem valamiféle királyi palotába, mint ahogyan ezt várni lehetett volna. Ott találják a gyermeket édesanyjával együtt. Ennek ellenére sem jönnek zavarba, és felismerik őt. A zsidók ellenben majd nem fogadják el Krisztust alacsony származása miatt. A bölcseket azonban ez közömbösen hagyja, és nem akadályozza abban, hogy leróják hódolatukat, és átadják ajándékaikat az újszülött királynak.

A leborulás, amellyel a bölcsek Izrael királyát köszöntik, az udvari szertartás részét alkotó keleti rítus. A „kincsek”, amelyeket a bölcsek a gyermek lába elé helyeznek, más prófétai orákulumok beteljesülésére utalnak, és szimbolikusan Izrael messiásának elismeréséről tanúskodnak.

Tehát az evangélista bemutatja a bölcsek zarándoklatszerű vonulását Jézus felé. Ez azonban nem akadályozza meg őt annak észrevételezésében, hogy a vezetői által képviselt nemzet ellentétes irányba kezd indulni, midőn hírét veszi az üdvözítő születésének. A bölcseket öröm tölti el, Jeruzsálem lakói azonban rettegni kezdenek. A zsidók meg tudják vizsgálni az Írásokat, és meg tudják alapítani a messiási vezér születésének helyét, amelyet előre jelzett a próféta, de egyetlen lépést sem tesznek felkutatására vagy arra, hogy legalább az idegen imádók nyomába eredjenek. A Heródes palotájában tartott gyűlésük inkább haditanácshoz hasonlít, és nem az isteni akarat elfogulatlan kereséséhez. A messiási főváros, a kicsiny Betlehem, a legkisebb Júda városai közül, árnyékot vet a nagy Jeruzsálemre. E város teljes erővel Betlehem ellen fordul, de erőfeszítése hasztalan, mert a messiás megmenekül támadásaitól. A bölcsekről szóló elbeszélésben húzódozó feszültség elsősorban azokra a megpróbáltatásokra vonatkozik, amelyeket az apostoli közösségnek kell elviselnie a zsidóság részéről.

Máté szerint a bölcsekről szóló elbeszélés arra a fordulatra vonatkozó „prófécia”, amelynek megtételére az üdvösség rendeltetett. Miként a jelen pillanatban, az evangélium végén is a pogányok lesznek az evangéliumi üzenet címzettjei. A bölcsekről szóló epizód prófétai (és történeti) módon tájtítja ki a messiási távlatokat. A zsidók újszülött királya körül a világ minden embere tállkodik.

Január 13. – Jézus megkeresztelése — Lk 3,15–16.21–22 — Megszólal az ég

Lélegzetelállító pillanat, amikor megszólal az ég. Nagy dolgoknak kell akkor történniük! Amikor nem szólal meg, tudhatod, hogy nem történt veled semmi rendkívüli. De hát mit tegyünk, ha életünk számtalan helyzetében nem szólal meg?! Amikor csak úgy tesszük a dolgunkat. Éljük a mindennapokat. Akkor hiábavalóság, érdem nélkül való, amit teszünk, ahogy élünk?

Itt igyekszünk, erőlködünk közösségeinkkel immáron 60–70 éve, hívén azt, hogy a legjobb úton járunk. És még mindig hallgat felettünk az ég. Pedig én nógatnám: „Mi lesz már! Nem látod, hogy kitarítottunk, hogy átmentettük örömhíredet egy ellened való politikai rendszeren, hogy legjobb igyekeztünkkel, legőszintébb elhatározásunkkal képviseltük tanításodat minden körülményben, akár alkalmas volt, akár

alkalmatlan?!” – de az ég még nem szólalt meg felettünk. Nincs csinnadratta, harsonaszó, vörös szőnyeg, kítüntetés.

Erősen elgondolkodom ezen a hétköznapi életben. Dolgozom, családi életet élek, közösségi találkozókra járok, eszem, alszom, olvasok, jótékonykodom. Jó, hát tényleg, mi is ebben az a rendkívüli, ami miatt megszólalhatna az ég?! Mi is az, ami miatt mondhathatna az ég, hogy „Te vagy az én szeretett fiam, benned telik kedvem”?

Nem vagyok csodaváró ember. Járom azt a számomra kijelölt keskeny és rögös utat, amely itt halad a lábaim alatt. Kitarítóan járom. Lépem egyik lépésemet a másik után. És halad az út. Mintha nem is létezne más út számomra. Azon nem is gondolkoztam el soha, hogy lehettem volna ez meg az, ha nem Jézus kicsiségre, vissza-nem-bántásra

és vagyontalanságra kéro életprogramja talál meg.

Es mintha nem kívülről és fölülről, nem angyali kürtszóval, hanem lélekfinom hangon susogna bennem egy hang. Meghallom? Jól hallok?

„Te vagy az én szeretett fiam, benned telik kedvem.”

Ezt a hangot nem lehet másként hallgatni, csak lesütött szemmel, elszoruló szívvel és végtelen hálával. A legkisebbek, leghüségesebbek, legőszintébbek hálájával! Amikor meghallom, arra gondolok, hogy titkot kaptam. Kincset, amelyet szem nem láthat, és nem eszi meg a rozsdá.

Es szívemben csak annyit gondolok, hogy „...minden jól van már, hogy itt vagy...”, és jó, hogy én is itt lehetek, és „megfuthatom a kicsik futását – hála legyen”!

Január 20. — Évközi 2. vasárnap — Jn 2,1–12 — „Tegyétek, amit mond!”

Ez az első csodája Jézusnak, és mint minden, ami leelőször történik az életben vagy az életünkben, meghatározó és nagy jelentőségű. Így az egész emberiség sorsára nézve is kulcsfontosságú Jézus nyilvános működésének első története, de nemcsak az ő életében, hanem ha megértjük üzenetét, akkor a miénkben is azzá válhat.

Bajba kerültek a vendéglátók, és Máriának volt szeme meglátni mások szükségét, mozdult a szíve, és megtette a legtöbbet, amit tehetett ebben a helyzetben: kérte fiát, hogy segítsen rajtuk. De Jézus keményen és talán kimondottan ridegen utasítja el anyja jelszét: „Asszony, a mi gondunk ez? Még nem jött el az én óráim.” Az elutasító szavak ellenére Mária azt tanácsolja a szolgáltnak, amit minden körülmények között leginkább tanácsolhat nekünk is az egész életünk során: „Tegyétek, amit mond!”

Az életben, mint mindenki másban is, vannak olyan helyzetek, amelyek

ket képtelen vagyok megoldani. Ennek ellenére sokszor még sincs időm és hitem, hogy odavigyem Isten elé hiányaimat, és azt mondom, hogy „nincs borem”. Hiszen ha ezt meg tudom tenni, akkor fohászomra szívből rámondhatom az áment, és a többi már nem az én dolgom. És ekkor történnek a csodák! Mária is csendesen visszaül a helyére, és vár. Várja, hogy Jézus cselekedjen.

Jó várni a csendben, és megadással lenni Isten előtt, bár sokszor küzdelmes ez a várakozás. Telnek az órák, a hetek, az évek, és látszatra nem történik semmi. Lehet, hogy ilyenkor a tehetetlenség érzése kezd beszólni az ember lelke, és bizonytalanságában odáig is eljuthat, hogy csak kérdések özöne veszi körül. Hitet próbáló idő ez. Nagyot cselekszik az, aki hittel és bizalommal tudja Istenre hagyni gondjait, és ki tudja várni az Ő idejét.

De vajon amikor meghallom a lelke mélyét érintő hangot, megte-

szem-e, amit mond? Vagy félreteszem, és ugyanúgy élem tovább az életemet, gyötrődve élettörténeteim érthetlenségén, és ítélkezve? Sajnálom, hogy gyakran nem tudom szétválasztani az egómat a bennem élő és megszólalni tudó Istentől, de erre vágyom.

S akkor végül is mi történt Kánaánban? Elsőségekben miért lehet olyan fontos számomra? Azért, mert végül is Jézus, a meghívott vendég hívta meg vendégül a meghívóit. Mintha ezzel azt mondaná: „Fontos vagy nekem, és ne bánkódj, ha nem mennek is úgy a dolgaid, ahogyan szeretnéd! Akkor is az én vendégem vagy életem minden órájában! Legyen örömmöd Bennem!” S ebben a szemek elől elrejtett csodatételében mutatkozik meg az ő nagysága. Ami pedig engem illet, ne a szenvedésben, a hiányok fájdalmas megélésében higgyek, hanem abban, hogy Jézus az ő öröme hív, és hittel kérjek, mert ő hallja a csendben szívem szavát.

Január 27. — Évközi 3. vasárnap — Lk 4,14–21 — Aki Istenre hangolódik, nincs egyedül!

Jézus a pusztában töltött negyven nap után tér vissza. Átimádkozta, átgondolta az előtte álló küldetést, megharcolta a saját kísérteteivel, legyőzte a csábító alternatívák gondolatát. Elindul, hogy megkezdje, hogy teljesítse feladatát.

Az első, ami a mai evangéliumból feltűnik, hogy Jézus nincs egyedül. „A Lélek erejével visszatért...” Akik Istenre hangolódnak, azok nincsenek egyedül, azokban ott él – mindegy, minek nevezzük – az Isten, a Lélek, a Szellem. Az ilyen emberek ráálltak egy olyan hullámhosszra, amelyen szoros kapcsolatban lehetnek azzal, akinek a nevében járnak. Hiszem, hogy ezt hullámhosszt mindannyian megtalálhatjuk, de előbb le kell győznünk saját kí-

sérteteinket, meg kell találnunk saját utunkat, saját küldetésünket. Ha ez megvan, akkor fogjuk érezni, hogy bennünk is a Lélek munkálkodik.

Jézus tehát a Lélekkel eltelve elmegy a zsinagógába, és felolvasásra jelentkezik. Micsoda érzés lehetett, amikor először magában elolvasta a sorokat! Pontosan ezt élte meg pusztai magány alatt. Ebben a néhány versben benne van mindaz a felismerés, amely negyven nap alatt kristályosodott ki benne! Ő pontosan tudta, hogy erről van szó, hogy az Úr feladatot adott neki: örömhírt vinni a szegényeknek, hirdetni a szabadulást a lelki megkötöttségéből, látásra nyitni a szemeket, a lelkeket, hirdetni az Atya szeretetét. Hogy megdobbán a mi szívünk is, ha ki-

nyitva a Szentírást olyan versre akadunk, amelyről azt érezzük: Ez most nekünk szól! Jézus ezt élhette át. Ezek után nem lehet mást mondani, mint hogy „beteljesedett az Írás”. Ez a néhány mondat összefoglalása mindannak, ami az ő feladata – és mindannyiunké.

Sajnos a hallgatóság – amely nem volt Isten hullámhosszára hangolva – félreértette. Rómától való megszabadulást, fizikai gyógyulást, Izrael felemelkedését hallották ki a sorokból, és mikor nem azt kapták, amit vártak, elkergették, végül pedig megfeszítették...

Gondolkozzunk el: Bennünk él a Lélek? Mi ráálltunk arra a hullámhosszra, amelyen elérhet minket az Atya? Tudjuk, mi a feladatunk? Tudjuk ezt vállalni akkor is, ha a környezetünk mást vár tőlünk?